

Միսաք Մեծարեւնց

Յայգանվագ

Կուգա սիրերգն հեղեղատին

անտառներու մեջ մենիկ,

երբ ժըխորներ պահ մ'ընդհատին,

հասնի գիշերն երջանիկ.

Արևելքի գիշեր մը ջինջ,

շափյուղագարդ երկինքով,

ուր հեշտություն է ամեն ինչ,

ամեն իր լի բուրմունքով:

Ծառաստվերի տակ սխրալի,

բուներուն մոտ ու հեռու,

ջինջ հեղեղը կը թավալի

արծաթացող լույսերու:

Ու կը շրջի անտես ոգին

հոն անտառի ծառերուն`

խարշափն որոնց թույլ, հեշտագին,

կը նվագե օրորուն:

Պիշ կը դիտեն սաղարթախիտ
արահետները նրբին,
ու երագներս ականակիթ
հետզհետե կը թափի՛ն...

... Դեռ մինչև ե՞րբ, ըսե՛, հոգիս,
դեռ մինչև ե՞րբ տառապիմ՝
պրպտելով անըջանքիս
թոշ ծաղիկը մտերիմ:

Գուցե վաղը մթնե հոգիս,
գուցե դո՛ւն ալ թարշամիս,
մ'եղծեր հըմայքն անըջանքիս
ու ծաղիկը պաշտումիս...